

Του Φαήλου Μ. Κρανιδιώτη

(αντιγραφή απο το Antinews)

Το 1922 ο Ελληνισμός δεν έχασε μόνο έναν γεωγραφικό χώρο, τον ένα μεγάλο πυλώνα του και εκατομμύρια ζωές. Η Μικρά Ασία δεν ήταν απλά ένας ιστορικός τόπος, όπου εκατομμύρια Έλληνες ζούσαν και δημιουργούσαν σε ακμάζουσες κοινότητες, αποτελώντας σε πολλές περιοχές την απόλυτη πλειοψηφία απέναντι στο ετερόκλητο μουσουλμανικό στοιχείο. Ήταν και κάτι άλλο. Η ύπαρξη της άλλης, μεγαλύτερης Ελλάδας στην δεξιά όχθη της Ελληνικής Λίμνης, η ανάγκη της επιβίωσης της και η Ελευθερία της, ήταν ένας ηθικός, ιδεαλιστικός φάρος, υποδείκνυε την κατεύθυνση της εθνικής προσπάθειας. Παράλληλα τροφοδοτούσε το Έθνος με το πλέον πολύτιμο υλικό: ανθρώπους και πολιτισμό. Πολιτικοί και εκκλησιαστικοί άνδρες, επιχειρηματίες, διανοούμενοι, ήταν οι φορείς ενός Ιδεαλισμού, μιας Ανάγκης που οδηγούσε το ελλαδικό κράτος σε ενεργοποίηση, μακριά από την βολική εσωστρέφεια. Του υποδείκνυαν κορυφές και λαμπρούς ορίζοντες. Τον ίδιο ρόλο έπαιξε παλαιότερα κι η Κρήτη κι αργότερα η Κύπρος, αφυπνίζοντας και συνεγείροντας το Έθνος με τους ενωτικούς αγώνες τους.

Ο ακρωτηριασμός του Ελληνισμού με την Μικρασιατική Καταστροφή οδήγησε το ελλαδικό κράτος σε μια σταδιακά όλο και μεγαλύτερη εσωστρέφεια. Η εν συνεχεία άθλια πολιτική πορεία του κυπριακού, παρά το ότι ο λαός μας στην Κύπρο διεξήγαγε γενναία τον μόνο άλλο, πλάϊ σε αυτόν των Ιρλανδών, αντιαποικιακό αγώνα στην Ευρώπη, και η εισβολή του 1974, αποτέλεσαν άλλη μια μικρότερη μεν αλλά εξίσου ειδεχθή καταστροφή.

Η ατιμωρησία των ενόχων, οι συνεχείς υποχωρήσεις στα εθνικά μέτωπα, με μόνη ανάταση την υπουργία του Αντώνη Σαμαρά στο ΥΠΕΞ, κι αργότερα το βροντερό ΟΧΙ στο ρατσιστικό σχέδιο Ανάν και το Βουκουρέστι, οδήγησαν σε μια μικροελλαδική, διεφθαρμένη εσωστρέφεια. Το «δωράκι» του Μαυρίκη κι η δημόσια «νομιμοποίηση» από τον Ανδρέα Παπανδρέου τέτοιων πρακτικών, που προηγήθηκαν, ήταν άλλο ένα χτύπημα στην συλλογική συνείδηση και φιλοτιμία. Τα Ίμια, οι S 300 και το άγος της παράδοσης Οτσαλάν, η παράδοση της πολιτικής και του κράτους χεροπόδαρα στους «νταβαντζήδες», όλα σημίτσιοι «άθλιοι», αποτέλεσαν πρόσθετα καταλυτικά χτυπήματα. Ως τότε, κι όταν ήμασταν ηττημένοι, όλοι, φίλοι και εχθροί, μας αναγνώριζαν ότι ήμασταν γενναίοι, απρόβλεπτοι κι επικίνδυνοι. Όμως ο σαράφης των μπετατζήδων και των γκριζων ζωνών, όπως και η αποβιώσασα «αρσακειάδα» του Κορυδαλλού το 1973, μας ενεφάνισαν δειλούς και, το χειρότερο, ρουφιάνους.

Σήμερα λοιπόν, που μας απειλεί ένα «οικονομικό 1922», επίτευγμα: α) χρόνιας διαφθοράς και καταστροφής της παραγωγικής βάσης, και β) προφανούς πλέον συμπαιγνίας της ιδεοληπτικής παρέας, που κυβερνά, με τον ξένο παράγοντα, με τους λύκους στην κυβέρνηση να φυλάνε τα πρόβατα και διεθνείς ύαινες να στήνουν προβοκάτσιοι σε βάρος της οικονομίας μας, χρειαζόμαστε κάτι πολύ μεγαλύτερο από το πρόβλημα.

Χρειαζόμαστε κάτι γιγαντιαίο, κάτι που να συστρατεύει όλες τις δυνάμεις μας σ' ένα νέο κοινό όραμα. Είναι ανάγκη να επαναφέρουμε βασικούς ιδεαλιστικούς άξονες στις πολιτικές μας, στην οπτική μας, στους στόχους μας. Χρειαζόμαστε να δημιουργήσουμε έναν θεσμικό, ιδεαλιστικό πυλώνα που να υποκαταστήσει τις ως τώρα απώλειες μας.

Ο Ν. Κακλαμάνης, σε άρθρο του σε κυριακάτικη εφημερίδα αναφέρεται σε διευρυμένη συντακτική εθνοσυνέλευση για την αρχή της τέταρτης Ελληνικής Δημοκρατίας, ως προϋπόθεση της επανεκκίνησης του κράτους, όρο που εύστοχα εισήγαγε στην πολιτική συζήτηση ο Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας.

Εγώ θα έλεγα ότι και τα δύο προϋποθέτουν κάτι άλλο: **την επανεκκίνηση του Έθνους.** Τη

ν συσπείρωση κι ενεργοποίηση του όλου Ελληνισμού ενάντια στον μικροελλαδισμό, στην διεφθαρμένη εσωστρέφεια.

Χρειαζόμαστε μια τέτοια επανεκκίνηση μέσα από την δρομολόγηση συγκεκριμένων διαδικασιών. Ο Ελληνισμός της Βορείου Ηπείρου, ο Κυπριακός Ελληνισμός, οι εναπομείνασες ελληνικές κοινότητες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και η άλλη μεγάλη Ελλάδα της Διασποράς πρέπει να συμμετέχουν σε αυτή την συντακτική Εθνοσυνέλευση. Έλληνες από το Σικάγο και την Μελβούρνη, από το Βανκούβερ και την Αργεντινή, από την Χειμάρρα και την Λευκωσία, μαζί με τους Ελλαδίτες, να συγκροτήσουμε το Κοινόν των Ελλήνων και να ορίσουμε την νέα ελληνική Πολιτεία. Κι όχι, δεν σας προτείνω να παρέμβει η Ελλάδα στα εσωτερικά της Κύπρου ή της Αλβανίας για την Βόρειο Ήπειρο. Προτείνω το αντίθετο, οι Έλληνες της Κύπρου κι οι Βορειοηπειρώτες, όπως κι οι άλλοι Έλληνες της ιστορικής περιφέρειας και της Διασποράς, να παρεμβαίνουν θεσμικά και μόνιμα, με εκλεγμένους αντιπροσώπους στα εσωτερικά του ελλαδικού κράτους. Να συνδιαμορφώνουν τις τύχες του Έθνους.

Κι όσοι δεν έχουν ελληνική ταυτότητα κι ιθαγένεια πρέπει να την πάρουν για να συμμετέχουν. Όλοι. Παντού. Δεν μπορούν να είναι Έλληνες πολίτες όσοι κατέστρεψαν την χώρα και να την στερούνται τίμιοι, φλογεροί Έλληνες απανταχού της γης. Αν έχει ελληνική ταυτότητα η μελαγχολική χορηγημένη μαντάμ και το σοϊ της, τότε την δικαιούνται ο Γιάννος από τη Λάρνακα, η Ελένη από την Κορυτσά, ο Κώστας στο Μπουένος Αϊρες.

Αυτοί οι Έλληνες της άλλης Ελλάδας βλέπουν την Πατρίδα με καθαρό μάτι. Βλέπουν μόνο την μεγάλη εικόνα. Βλέπουν π.χ. την Τουρκία, ως αυτό που πραγματικά είναι: γεωπολιτική απειλή για τον Ελληνισμό. Χωρίς φιοριτούρες και ψευτοπροοδευτικές μπούρδες. Γι' αυτό η μεταπολιτευτική παράγκα φοβάται την μεταναστευτική ψήφο: γιατί είναι Πατριωτική και δεν μπορούν να την αγοράσουν και να την ποδηγετήσουν. Βρήκαν τρόπο και μαθηματικούς τύπους να χρυσοπληρώνονται τα υπερτιμολογημένα έργα των αφεντικών τους αλλά τρόπο να ψηφίζουν οι Έλληνες του εξωτερικού ακόμη δεν βρήκαν...

Οι έξω Έλληνες αδιαφορούν για τις μικρομματικές ανοησίες και για την εκλογή τους δεν θα εξαρτώνται από τα επικοινωνιακά διαφθορεία. Στην Νέα Υόρκη και στο Σίδνεϋ, στην Δερβιτσάνη και στην Σταυρούπολη, στο Σοχούμι και στο Βισμπάντεν, δεν δίνουν δεκάρα για τις κοκότες των οκτώμισι και τους μονοπύθμενους «αναλυτές» των πρωϊνών. Τα αφεντικά αυτών, τους «επιχειρηματίες» με τον ένα πελάτη, τον ελληνικό λαό, ούτε που τους ξέρουν στην άλλη, στην έξω Ελλάδα. Βλέπουν την Πατρίδα καθαρά, με τα μάτια της καρδιάς αλλά και χωρίς συμπλέγματα για τους ξένους. Ζουν στην Εσπερία, διαπρέπουν ανάμεσα στους Αγγλοσάξονες, τους Γερμανούς και τους Φράγκους, σε τόπους μακρινούς ή στα ματωμένα

σύνορα της ιστορικής ελληνικής περιφέρειας. Έχουν καθαρό μυαλό και άλλες εμπειρίες, που τις χρειαζόμαστε.

Μαζί τους λοιπόν να φτιάξουμε τον νέο καταστατικό χάρτη του Έθνους, ενισχύοντας κι όχι αποσιλώνοντας τα εθνικά χαρακτηριστικά. Όλοι οι Έλληνες, απ' όλη τη Γη, στις φάλαγγες του μέλλοντος. Θεσμικά. Για πάντα.

Και στη συνέχεια να μειώσουμε τους βουλευτές σε 250 κι απ' αυτούς, π.χ. οι 50 να εκπροσωπούν την Ιστορική Περιφέρεια και την Διασπορά. Έτσι θα έχουμε σίγουρα κάποιους που θα δείχνουν πάντα σε όλους το Χρέος.

Εκτός από τις Εθνοσυνελεύσεις της Επανάστασης, της αληθινής, όχι της «ανακυκλωμένης» από τους σκουπιδιαραίους της «ενημέρωσης», ξέρετε ποιοι άλλοι έκαναν συντακτική Εθνοσυνέλευση; Ο Χαρίλαος Τρικούπης, ο Ελευθέριος Βενιζέλος κι ο Αλέξανδρος Παπαναστασίου. Ποιό όνομα ταιριάζει και μπορεί να μπει δίπλα σε αυτά;

Αυτού που θα οδηγήσει τον όλο Ελληνισμό ενάντια στον μικροελλαδισμό, αυτού που είναι Αρχηγός κι όχι διαχειριστής και σίγουρα όχι Ηγεμών της Βλαχίας, που μαζεύει τα δοσίματα για την Υψηλή Πύλη...